

Pogotowie wojenne harcerek

Forma służby Organizacji Harcerek na wypadek wojny i klęsk żywiołowych wypracowana została w Szkole Instruktoerek na Buczu w 1938 r. Pogotowie Wojenne Harcerek zostało powołane rozkazem Naczelniczki Harcerek z 24 września 1938 r. w związku z akcją na Zaolziu.

Komendantką Pogotowia Harcerek mianowana została dr Józefina Łapińska[1], ówczesna Komendantka Szkoły Instruktoerek na Buczu. Do prac w Pogotowiu Harcerek przygotowywano harcerki powyżej 15 lat (wędrowniczki). Programy pracy drużyn i prób harcerskich przewidywały umiejętności z zakresu służby sanitarnej, łączności, terenoznawstwa, służby gospodarczej, przeciwlotniczej oraz opiekuńczej, zwłaszcza nad dzieckiem.

W okresie bezpośrednio poprzedzającym II wojnę światową przeprowadzono rejestrację harcerek powyżej 15 roku życia. 30 kwietnia 1939 odbyła się w Szkole Instruktoerek na Buczu odprawa komendantek Pogotowia Harcerek wszystkich chorągwi. W lipcu i sierpniu 1939 zorganizowano 75 obozów służby usytuowanych na pograniczu niemieckim, będących praktyczną formą szkolenia dla poszczególnych rodzajów służb.

Pogotowie zostało powołane we współdziałaniu z organizacją Przynależności Wojskowej Kobiet. Wrzesień 1939 zastał harcerki w stanie gotowości.

Źródło: https://pl.wikipedia.org/wiki/Harcerstwo_podczas_II_wojny_%C5%9Bwiatowej#Pogotowie_harcerek_we_wrze%C5%9Bniu_1939